

hegi wasto sanna räkida. Alega pärrast
tulli kõrti tüdruk ukse pole, kus alles seis-
sin, nenda et temma käest sain küsida,
kas se lesknaene, kelle liganimmet ülesandsin
sain maiaš piddi ellama? — On kül tän-
nini sin ellanud, wastas tüdruk, agga kas
temma weel praego sin ellab, sedda Jum-
mal teab. Kui käisin hiljaste temma jures,
süs waqus jubba bingē. Waatge isse
järele; sin tagga hõwis ellas temma ses
weikses hertsikus. Täunasin jubhatamisse
eest, ja sain selle aiwa kõhha pole. Kui
seält uksest sisse astusin, olli toas üsna
waifne luggu, nago surm olleks jubba
omma õigust seält kätte sanud. Pärrast
sedda andis wodi seest üks süggaw õhka-
minne ennast kuulda. Andsin süs tāsast
märki, et seäl olin, ja se peäle sai mad-
dala heäleaga se küsiminne kuulda, kes seäl
piddi ollema? — Astusin süs wodi jure ja
littlesin: „Kas tunnete mind weel, minno
wanna armas sõbber? Olla wanna mees
Willemi Silmi perrest Kõdi küllast, kus en-

9
nemuište tihti käijite.“ — Oh küllab nüüd
tunnen teid ärra teie lahkest healest, kostis
teine sel wiisil, et olli nago meletahhuta-
minne temma sannadest kuulda. Ühtes weel:
Silmad ei anna mitte enam, et saaksin
teid selgeste nähha; on jubba üsna tubniks
läinud. Alogga heide Jummal on wiisiste
teid kui omma head inglit nüüd minno
jure saatnud, sedda minno lahkumisse kor-
da minnule kui wägaa fergitada. Se ai-
nus kibbe murre, mis sedda wiimist tunni-
kest minnule raskeks teeb, se kätb selle waese
lomokesse peäl, kes sin kätkis maggab.
Minno õnnis tüttar, kes aasta eest omma
ausa mehhe surma järele wudis, jättis
sedda tüttarlapsokest, kes järsko isfäst ja
emmast ilma jäi, minno hõle alla. Kuhho
olleks temma sanud, sest et minnagi pean
nüüd temmast lahkuma, kui taewane Jõsa
teid ei olleks seie jubhatanud.

Ütlefin temmale: „Jummala abbi on
tihti liggi selsammal ajal, kui ei moista se
peäle lota. Minnul isje ei olle kül sedda